

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.558/2015/6.szám

A Kúria a dr. Kocsisné dr. László Ildikó ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 40.M.3359/2014. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2015. június 30. napján kelt 40.M.3359/2014/7. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán 2016. február 22. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 40.M.3359/2014/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság a 2012. november 17. napján kelt ... számú határozatával a Budapest Főváros Kormányhivatala Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága 2012. október 10. napján kelt ... szám alatt hozott határozatát,- amely a felperes részére a ... számú határozattal megállapított rokkantsági nyugellátás módosítása iránti kérelmét elutasította - helybenhagyta, a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 22. § (1) bekezdése rendelkezéseire figyelemmel.

A felperes kereseti kérelmében a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálatát a Tny. 37. § (3) bekezdése és a 40. §-a megsértésére hivatkozva kérte, részben a nyugdíj alapjául szolgáló átlagkereset összegét vitatva, részben állítva, hogy a szolgálati idejébe a munkaviszonya 2004. december 1-jei jogellenes megszüntetésétől a jogellenesség jogerős ítélettel való megállapításáig, azaz 2009. november 5. napjáig terjedő időtartamot

be kell számítani.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 6.M.1733/2013/9. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, megállapítva, hogy a felperes foglalkoztatójának megszűnése miatt a munkaügyi perben (24.M.5793/2008/18. számú ítéletben) megítélt pénzösszegeből - a felperes által sem vitatottan - nyugdíjjárulék levonása nem történt, így a társadalombiztosítási szervek határozatai nem jogsértőek.

A jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a felperes vitatta a nyugdíj összege tekintetében a munkaügyi bíróság döntését és sérelmezte, hogy a szolgálati idő beszámítására irányuló kérelmét sem a közigazgatási szervek, sem a munkaügyi bíróság nem bírálta el.

A Kúria az Mfv.III.10.382/2014/4. számú ítéletével a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.1733/2013/9. számú ítéletét abban a részében, amelyben a rokkantsági nyugdíj alapjául szolgáló átlagkereset módosításával kapcsolatos kereseti kérelmet elutasította, hatályában fenntartotta, egyebekben a szolgálati idő módosításával kapcsolatos kereseti kérelem elbírálása tárgyában a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria megállapította, hogy a felek között nem volt vitás a perben, hogy a felperes által beszámítani kért pénzösszegekből nyugdíjjárulék levonása nem történt, így a munkaügyi bíróság a Tny. 37. § (3) bekezdése és 43. § (2) bekezdése helytálló értelmezésével döntött a felperes nyugdíj összege módosításával kapcsolatos kereseti kérelmének elutasításáról.

A Kúria rámutatott, hogy a Tny. 40. § szerint szolgálati időként kell figyelembe venni azt az időt is, amely a munkaviszony (közalkalmazotti, köztisztviselői jogviszony) jogellenes megszűnésétől annak helyreállításáig vagy az utóbbi mellőzése esetén a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogerős megállapításáig telt el. A munkaügyi bíróság a felperes keresetét abban a részében, amelyben a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálatát a szolgálati idő módosítása körében is kérte, nem bírálta el, ezzel megsértette a Pp. 213. § (1) bekezdés rendelkezését.

A megismételt eljárásban a felperes továbbra is kérte a 2006. február 9-től 2007. augusztus 28-ig terjedő időszak szolgálati időkénti elismerését a Tny. 40. §-ára és a Kúria Mfv.III.10.382/2014/4. számú ítéletében foglaltakra hivatkozással. A felperes előadta, hogy a munkaviszonyát a munkáltatója 2004. november 30. napjával jogellenesen szüntette meg, amely jogellenességet a bíróság 2009. november 5. napján állapította meg, azonban a társadalombiztosítási szervek ezen időtartamon belül a

2006. február 9-től 2007. augusztus 28-ig terjedő időt, 539 napot szolgálati időként nem ismerték el. A felperes kérte a táppénz időszakára kifizetett összeg beszámítását a nyugdíja összegébe a Tny. 38. § (1) bekezdés e) pontja alapján. A Tny. 62. § (1) bekezdése alapján a felperes a 2011. és 2015. közötti évekre az évenkénti rendszeres emelés, valamint az újonnan megállapított nyugellátás összege után kamatok megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, kiemelve, hogy a Kúria ítéletével csak a szolgálati idő módosítása tárgyában utasította a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára, így a megismételt eljárást is csak erre vonatkozóan lehet lefolytatni. Az alperes érvelése szerint a felperes munkaszerződése 2005. június 30-ig tartó határozott időre szolt, ezen időponttól az alperes sem térhet el, hosszabb időszakot szolgálati időként nem fogadhat el. A felperes a jelen eljárásban - a Kúria iránymutatására tekintettel - a nyugellátás összegének módosítását, a nyugdíjemelést és a kamatokat nem igényelheti,

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 40.M.3359/2014/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította a Tny. 40. §-ára hivatkozással. Az ítélet indokolásában a bíróság rögzítette, hogy a megismételt eljárásban kizárólag a szolgálati időre vonatkozóan lehetett az eljárást lefolytatni. A felperes további kérelmével kapcsolatban a bíróság 6.M. tanácsa által hozott ítéletet a Kúria helybenhagyta abban a részében, amelyben a rokkantsági nyugdíj alapjául szolgáló átlagkereset módosításával kapcsolatos kereseti kérelmet elutasította. A 24.M. tanács azt állapította meg, hogy a felperes munkaviszonya 2005. június 30. napján szűnt meg, ezért a szolgálati idő vonatkozásában irreleváns, hogy az ítélet mikor emelkedett jogerőre. A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a felperes munkaviszonya határozott időtartamra jött létre, ezért a munkaviszonyt követő időtartamra szolgálati idő nem állapítható meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára „kötelezését”, másodlagosan a jogerős ítélet „megváltoztatását és a jogszabályoknak megfelelő ítélet meghozatalát” kérte a Tny. 40. §-a rendelkezéseinek megsértését állítva. A felperes érvelése szerint a Kúria az Mfv.III.10.382/2014/4. számú ítéletében egyértelműen előírta a Tny. 40. §-a alkalmazandóságát, így a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak ezen jogszabályhely figyelembevételével kellett volna meghoznia határozatát.

A felperes előadta, hogy a Tny. 40. §-ában foglalt feltételekkel rendelkezett, mivel jogviszonya jogellenesen került megszüntetésre

2009. november 5. napján megállapítottan, a munkaszerződése szerint közalkalmazotti jogviszonyban állt, a munkáltatója 2004. november 30. napján megszűnt (a nyilvántartásból törlésre került), így a jogviszonya helyreállítására nem kerülhetett sor.

A felperes kifogásolta, hogy a bíróság eljárása során kérelmével kapcsolatban okszerűtlen jogi következtetésre jutott azáltal, hogy „olyan tényt vizsgált és olyan tényre hivatkozott, amely a szolgálati időszak megállapításánál irreleváns, a hivatkozott paragrafus rendelkezésében megfogalmazott tények alkalmazását és összességükben történő értékelését ezáltal figyelmen kívül hagyta, mellőzte”.

Kifogásolta a felperes, hogy a munkaügyi bíróság ítéletének indokolásában nem tért ki arra, hogy a Kúria ítélete alapján meghatározott Tny. 40. §-ában foglaltakat a szolgálati idő módosítására vonatkozó kereseti kérelem tekintetében miért nem alkalmazta.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályba tartását kérte. Alperes kiemelte, hogy a 24. M jogerős ítélete szerint a felperes határozott idejű munkaviszonya 2005. június 30. napján szűnt meg, amely időponttól az alperes sem térhet el.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között a Tny. 40. §-a helyes értelmezése körében vizsgálta.

A Kúria az Mfv.III.10.382/2014/4. számú ítéletével a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.1733/2013/9. számú ítéletét kizárólag a szolgálati idő módosításával kapcsolatos kereseti kérelem elbírálása tárgyában helyezte hatályon kívül és utasította a bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

Peradat, hogy a felperes 2004. június 25. napján létesített közalkalmazotti jogviszonyt a Budapesti Nőház Közhasznú Egyesületnél óvodapedagógus-óvodavezető munkakörre 2005. június 30-ig tartó határozott időre. 2004. december 1-jén a munkáltató közölte a felperessel, hogy az egyesület 2004. november 30-ai dátummal feloszlatta magát, ezért a felperes munkahelye megszűnt.

A munkaügyi bíróság a 24.M.5793/2008/18. számú ítéletében megállapította, hogy a munkáltató jogellenesen szüntette meg a

felperes jogviszonyát, ezért az 2005. június 30-án a határozott idő leteltével szűnt meg.

A Tny. helyes értelmezése szerint szolgálati időként azt az időtartamot kell figyelembe venni, amely a felperes jogviszonyának jogellenes megszüntetése napjától, azaz 2004. november 30-tól a munkaügyi bíróság által a jogerős ítéletben megállapítottan - a munkaviszony jogellenes megszüntetése nélkül - a határozott idő lejártáig, azaz 2005. június 30-ig tartott volna. A felperes és a munkáltatója által megkötött munkaszerződésben megjelölt határozott időponton túl a felperes jogviszonya, annak jogellenes megszüntetésétől függetlenül sem állt volna fenn, a határozott idejű jogviszony a bíróság jogerős ítélete keltének napjáig nem hosszabbodott meg. A felperes jogviszonya csak addig az időpontig tartott, amíg az a munkaszerződés szerint is fennállt volna.

Azzal, hogy a munkaügyi bíróság a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban: Mt) hatályos rendelkezéseinek megfelelően (Mt. 88. §, és 100. §) a felperes jogviszonyának megszűnését 2005. június 30. (a határozott idő leteltének) napjában határozta meg jogerős ítéletében és nem a jogerős ítélet jogerőre emelkedésének napjában, a felperes jogviszonya 2005. június 30. napjával megszűnt.

A 2005. június 30. napját követő idő - jogviszony hiányában - a Tny. 40. §-a rendelkezésére figyelemmel szolgálati időként nem ismerhető el, így a munkaügyi bíróság a fenti jogszabályi rendelkezés helytálló értelmezésével döntött a felperes ezzel kapcsolatos kereseti kérelmének elutasításáról.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megtérítését nem kérte, ezért a Kúria a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte e körben a határozathozatalt.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2016. február 22.

Dr. Zanathy János sk. tanácselnök, Dr. Farkas Katalin sk. előadó
bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin sk. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő